

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

‘Η πολεμική τών μουσουργών έναντιόν του Μπερλιός. ‘Αγριο και λυσσώδες κυνηγητό. ‘Υπεράνθρωποι γάγωναες πρὸς ἐπικράτην. Πῶς τὴν ἐπάσαν οἱ ἐχθροὶ του. ‘Όπου ἐμφανίζεται ὁ Παγκανίνι.—Εἰσθε μεγαλεφυῖα!... Μιὰ εὐγενική χειρνενομία τοῦ Ἰταλοῦ βιολιστοῦ. ‘Η οἰκονομία Μπερλιός πανηγυρίζει. Οἱ ἐχθροὶ ἀπεστεμούνται. Καὶ γλυκοήμερώνουν ἡμέρες εὐτυχίας...

‘Ο διάσημος μουσικοσυνθέτης τοῦ περασμένου αἰῶνος ‘Εκτωρ Μπερλιός, ἐπάλεψε πολὺ, πάρα πολὺ, ὥσπου νὰ γίνῃ γνωστός καὶ τέλος ἔνδοξος. Χρόνια δολοκλήρα στὸ Παρίσι ἦσαν ἀναγκασμένοι ν’ ἀντιμετωπίζῃ, τὸν ἀγριο καὶ ἀμείλικτο πόλεμο, ποῦ τοῦ ἔκαναν ὄλοιο σκεδόν οἱ μουσικοὶ ποῦ βρισκόντουσαν τότε στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, μεταξύ δὲ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ ἐπίσης διάσημος μουσικοσυνθέτης ‘Ιγκρες. Τὸν πολεμοῦσαν μὲ ὅλα τὰ μέσα, θεμὰτὰ καὶ ἀδέμια.

Κάποτε δόθηκε μιὰ δημοσία συναυλία, τῆς ὁποίας τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἔργα τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Βέμπερ, συγχρόνως δὲ καὶ μιὰ καινοφανὴ συμφωνία τοῦ Μπερλιός. Στὴ συναυλία ἐκείνῃ εἰχε πάει καὶ ὁ ‘Ιγκρες, ὁ ὁποῖος, ὅπως πάντα, δὲν κρατοῦσε πρόγραμμα σὰ χρέια του.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούσε νὰ παίζετα μιὰ συμφωνία τὴν ὁποία δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ ἕως τότε καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐποίησε τόσο πολὺ ὥστε γυρίζοντας μὲ θαυμασμὸ σὲ κάποιο γνωστὸ του, ποῦ καθόταν δίπλα του, τοῦ εἶπε :

— Περίεργο πρᾶγμα ! Γνωρίζω ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Βέμπερ. Τέτοια συμφωνία σὰν αὐτὴ ποῦ παίχθηκε τώρα δά, μόνον μουσικῆς μεγαλοφυΐας, μποροῦν νὰ γράψουν. Καὶ ὁμως ἔξω καλά πῶς δὲν εἶνε οὔτε τοῦ ἐνός, οὔτε τοῦ ἄλλου. Ποιανοῦ εἶνε λοιπὸν !

— Εἶνε, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, ἡ «Ὀυβερτούρα τοῦ Ρωμαιοῦ Καρναβαλιού τοῦ Μπερλιός».

‘Ο ‘Ιγκρες εἶνε κατακίττωνος ἀπ’ τὸ θύμὸ του.

— Δυστυχία μου ! φώναξε. Γιατί μὲ ἄφησε, εἶσε ἡλίθιο, νὰ ἐπιανεῶσθαι ἕναν μουσικὸ ποῦ ἀπεχθάνομαι. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοροϊδεύουν τοὺς ἀνθρώπους εἶσι...

Κάποτε ὁ Μπερλιός, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ τοῦς δώσῃ ἕνα κολὸ μάθημα, ἔγραψε δύο συμφωνίες, τὴν «Χοροδία τῶν βοσκῶν» καὶ τὴν «Παιδικὴ ἡλικία τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὶς ἔδωσε μουσικὰ σὲ μερικοὺς φίλους του γιὰ νὰ παίξουν ὡς ἔργα κάποιου ἀνυπόχτου Πέτρου Ντγκρέ.

Οἱ φίλοι τοῦ Μπερλιός ἔδωσαν πρᾶγματι μιὰ συναυλία, στὴν ὁποία ἐξετελέσθησαν τὰ δύο αὐτὰ ἔργα. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ μουσουργοῦ ἔπεσαν στὴν παγίδα καὶ πάνω στὸν ἐνδοσιασμὸ τους εἶπαν στου φίλους τοῦ Μπερλιός :

— Αὐτὰ μάλιστα ! Αὐτὰ εἶνε ἔργα ποῦ δείχνουν μεγαλοφυΐα ! Πηγαίνετε νὰ πῆτε τοῦ Μπερλιός νὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς ἕνα μνηστὴν τέτοια ἔργα.

Τότε οἱ φίλοι τοῦ μουσουργοῦ τοῦ ἀπεκόλυψαν τὴν ἀλήθεια. Τὸ πᾶνημα ἐκείνο ἔκανε τοὺς ἀντιμουσικολογικοὺς νὰ σκάσουν ἀπ’ τὸ κακό τους καὶ νὰ εἶνε προσεκτικώτεροι, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ σταματήσουν τὸν ἐναντιόν του πόλεμο.

Κάποια μέρα ὁ Μπερλιός ἔδωσε μιὰ μεγάλη συναυλία μὲ ἔργα ἀποκλειστικὰ διὰ του, στὴν ὁποία παρευρέθη ὄλο το Παρίσι καὶ φυσικὰ καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ μουσουργοῦ, γιὰ νὰ βροῦν ἐνκαιρία νὰ τὸν κακολογήσουν πάλι.

Ἐξετελέσθη πρῶτον ἡ περίφημη συμφωνία «‘Ο Χάρολδ στὴν Ἰταλία», ἀλλὰ οἱ θεαταὶ, ποῦ δέκνετον ἐξθρικά πρὸς τὸν μουσουργοῦ, ἔμειναν ψυχροὶ καὶ δὲν ἀκούσθηκαν οὔτε εἰς χειροκρότημα. ‘Ο Μπερλιός βλέποντας ὅτι οὔτε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἐκείνο εἶχε κατορθώσῃ νὰ μα-

λάξῃ τὴν ἐχθρα τοῦ κοινοῦ, ἐνοιώσε νὰ τὸν κυριεῖν ἀπερίγραπτη ἀπογοήτευσις. ‘Όπως βεβαίως ὅσοι βρισκόντουσαν κοντὰ του, εἶχε ῖρη καὶ κίπος ἰδρώς ἐλοῦσε τὸ πρόσωπό του. Σαρφικὰ ὁμως ἄνοιξε ἡ πόρτα ποῦ ὄδηγοῦσε στὴν σκηνὴ καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ διάσημος καὶ ἀγαπημένος τῶν Παρισίων βιολιστὴς Νικολὸ Παγκανίνι, ἀκολουθοῦμενος ἀπ’ τὸν γιοῦ τοῦ ‘Αχιλλέα. ‘Ο Παγκανίνι ποῦ ἦταν γέρος παπὰ καὶ εἶχε χάσει τὴν φωνὴν του, ἀπὸ μιὰ φαρυγγίτιδα, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἔστειλε ἀργότερα στὸν τάφο. πλησίασε χειροκροτώντας ἑωρὰ τὸν Μπερλιός, συγχρόνως δὲ ὁ γιοῦς του ‘Αχιλλεὺς τοῦ εἶπε μεγαλοφώνως.

— ‘Ο πατέρας μου, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, μὲ ἐπερότησε νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι σ’ ὀλη τὴ ζωὴ του δὲν εἰσθάνθηκε τόσο δυνατὴ συγκίνησις, ὅσο ἀπόψε στὴ συναυλία σας. ‘Η μουσικὴ σας τὸν ἔχει κατενθουσιάζει τόσο πολὺ, ὥστε σὰς ζητᾷ τὴν ἀδεία νὰ γονατίσῃ μπροστὰ σας γιὰ νὸ σὰς εὐχοριστήσῃ.

‘Ο Μπερλιός μὲ κάποια δυσπιστία—ἡ τῶσε ἀποτυχίες καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἐχθρῶν του τὸν εἶχαν κάνει υπερβολικὰ δύσπιστο—στεκόντων ἀκίνητος, μὲ ἔξφρασις ἀν ἐπρεπε νὰ πᾶρη σὰ ὁβριὰ τὰ λόγια ἐκείνα, μὴ γνωρίζοντας ἂν δὲν ἦταν καὶ αὐτὸ παγίδα τῶν ἐχθρῶν του. ‘Εν τῷ μεταξύ ὁμος ὁ γέρο Παγκανίνι ὄρμησε καὶ τὸν ἀγάλλασε μ’ ἐνθουσιασμὸ, ψιθυρίζοντας ἰταλικά :

— Σὶ !... σὶ !... σὶ !... (ναί, ναί, ναί).

‘Ότὸσο ὁμος ἡ πίκρα τοῦ Μπερλιός γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ κοινοῦ ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε τὸ ἴδιο βραδὶ ἀρρώστησε καὶ ἔμεινε σὲ κρεβάτι πολλές ἡμέρες.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μέρες αὐτὲς τὸν ἐπισκέφη ὁ μικρὸς ‘Αχιλλεὺς Παγκανίνι καὶ τοῦ εἶπε :

— ‘Ο πατέρας μου λυτήθηκε πολὺ ποῦ ἔμαθε πῶς εἴσατε ἀρρώστος καὶ ἂν δὲν ἦταν καὶ ὁ ἴδιος ἀδιάθετος θὰ ἐρχόταν νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ αὐτοπροσώπως. ‘Ότὸσο, μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ σὰς δοῖσω.

‘Ο Μπερλιός ἄνοιξε τὸ γράμμα τὸ ὁποῖο ἦταν γραμμὲνο ἰταλιστὶ καὶ διάβασε :

*‘Αγαπητὲ μου φίλε,
‘Εγὼ ποῦ ἀπῆλθασα τὶς θεῖες σας συνθέσεις, τὶς ἀξίες ἐνὸς μεγαλοφυῶς μουσικοῦ, θεορῶ καθῆκον μου νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε, εἰς ἐνδειξὴ τῆς ἐκτιμῆσός μου, ἕκδοσι χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποία θὰ σὰς παραδοθῶν ἀπ’ τὸν κύριο Ρότσιλδ, δταν τοῦ παρουσιάσετε τὴν ἐσώκλειστη ἐπιστολή μου. Θεορῶτε με πάντοτε ἀφοσιωμένον φίλο σας.*

Παρίσι 18 Δεκεμβρίου 1838
Νικολὸ Παγκανίνι».

‘Ο Μπερλιός δὲν ἤξερε καὶ πολὺ καλὰ τὰ Ἰταλικά καὶ δὲν πολυκατάλαβε τί εἶλεγε ἀκριβῶς τὸ γράμμα αὐτό. ‘Νόμισε ὅτι ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ εὐχαριστιῶν καὶ συγχαρητηρίων. ‘Ανοῖξε ὁπόσοο κατόπιν καὶ τὸ ἐσώκλειστο γράμμα τοῦ Παγκανίνι πρὸς τὸν βαρῶνο Ρότσιλδ καὶ τὸ διάβασε καὶ αὐτὸ, ποῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

*‘Εκδοῖτε βαρῶνε,
Σὰς παρακαλῶ νὰ παραδώσετε στὸν κύριο Μπερλιός τὶς ἕκδοσι χιλιάδες φράγκα ποῦ κατέθεσα χθὲς στὴν τραπεζά σας.*

Νικολὸ Παγκανίνι»

‘Όταν διάβασε τὶς γραμμὲς αὐτῆς ὁ Μπερλιός,

τόν κυρίεσε τέτοια συγκίνησις ὥστε ἔγινε κατάχλωμος. Ἡ γυναίκα του πού βρισκόταν κοντά του μόλις τόν εἶδε νά κτρινίσει ἀνησύχησε καί πλησιάζοντάς τον ρώτησε :

— Τί τρέχει πάλι ; Κι' ἄλλες στενοχώριες ; Μὴ στενοχωριέσαι ! Κάνε κουράγιο ! Ὑποφέραμε τόσο πολλές στενοχώριες...

— Μὰ ὄχι... τοῦναντίον... ψιθύρισε ὁ μουσουργός, πού ἀπ' τὴ συγκίνησί του δὲν κατώρθωνε οὔτε νά μιλήσῃ καν.

— Τοῦναντίον ; ... τί θὰ πῇ αὐτό ;

— Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὸν Παγκανίνι...

— Αἱ, λοιπόν ;

— Ὁ Παγκανίνι μοῦ στέλνε εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ! Πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Μπερλιόζ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ βρισκόταν σὲ ἀπερίγραπτη οἰκονομικὴ ἀθλιότητά. Γι' αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ γυναίκα τοῦ μουσουργοῦ ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπίστευτὴν ἐκείνη εἶδησι ἔνοιωσε τρελλή χαρά. Ἐτρέξε λοιπὸν στὸ διπλανὸ δωμάτιο καί φώναξε τὸ γυιὸ της.

— Λουδοβίκε ! Λουδοβίκε ! Ἐλα δῶ γρήγορα. Ἐλα μαζί μὲ τὴν ἀδελφή σου. Ἐλάτε νὰ εὐχαριστήσετε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ καλὸ πού ἔκανε στὸν πατέρα σας !...

Καί τρελλή ἀπὸ χαρὰ ὄγκάλιασε τὸ σὺζυγὸ της φωνάζοντάς του : — Τὰ βλέπεις ; τὰ βλέπεις, πού δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνεσαι. Ὅπου νάνε θὰ φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναγνωρίσεώς σου.

Ἡ εὐγενικὴ ἐκείνη χειρονομία τοῦ Παγκανίνι ἐκτός τοῦ ὅτι ἔβγαλε τὴν οἰκογένεια τοῦ Μπερλιόζ ἀπ' τὸ οἰκονομικὸ τῆς ἀδιέξοδο εἶχε καί ἓνα ἄλλο πολὺ πῦρ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα.

Ἦταν μιὰ θριαμβευτικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ μουσουργοῦ, ἀναγνώρισις ἀπὸ μιὰ μουσικὴ ἀυθεντία, τὸν Παγκανίνι ὁ ὁποῖος ἦταν τὸ μουσικὸ ἰνδαλμα τῶν Παρισίων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ἡ εἶδησις ἐκκυκλοφόρησε τὴν ἴδια μέρα σ' ὅλο τὸ Παρίσι. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ μουσουργοῦ μὴ ξερονισοῦσι τί νὰ κάνουν ἀπ' τὸ κακὸ τους, τὰ ἔβαλαν ὄχι πια μὲ τὸν Μπερλιόζ ἀλλὰ μὲ τὸν Παγκανίνι.

Ἐνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε : — Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. Ἄν εἶχα τὴν περιουσία πού ἔχει ὁ Παγκανίνι θὰ ἔκανα περισσότερα.

Ὅλες ἡ ἐφημερίδες ὅμως σχολίασαν εὐνοϊκὰ τὴν γενναία κα' εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ Ἰταλοῦ βιολιστοῦ. Ὁ περίφημος μάλιστα μουσικὸς κριτικὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ζανὲν ἔγραψε ἓνα ὑπέροχο ἄρθρο στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων», στὸ ὁποῖο ἐξεθεσίαζε τὸν Μπερλιόζ.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Μπερλιόζ ἔγινε καλὰ, σηκώθηκε καί πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Παγκανίνι, στὴν ὁδὸν τῆς Νίκης, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ὁ Παγκανίνι ἔκανε μόνος του τὸν συνειδησιμὸ του περίπατο μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ μπιλιάρδου τοῦ μεγάρου του. Μόλις ἀντίκρουσε τὸν Μπερλιόζ, τοῦ ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιά του. Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες ἀγκαλιάστηκαν τρυφερά.

Ἐπειτα ὁ Παγκανίνι πλησιάζοντας τὸ μπιλιάρδο χτύπησε μὲ θυμὸ τὴ γροθιά του ἐπάνω σ' αὐτό, λέγοντας μὲ τὴν πνιγμένη ἀπ' τὴν λαρυγγίτιδα φωνή του :

— Τώρα ὅλοι ἐκεῖνοι πού σκάρωναν φιλιππικούς ἐναντίον σας δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ξαναποῦν τίποτε, γιατί ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πὼς ἐγὼ νοιώθω ἀπὸ μουσικὴ καί πὼς δὲν συγκινοῦμαι εὐκόλως...

Καί πραγματικά, ἡ χειρονομία ἐκείνη τοῦ Παγκανίνι ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ Μπερλιόζ ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο...

ἈΚΡΟΝ ἈΩΤΟΝ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ

Ἡ ζωοφιλία στὴν Ἀμερικὴ δὲν ἔχει ὅρια, φθάνει δὲ πολλὰς φορὰς στὴν ὑπερβολή. Τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων κάποιος «σύνδεσμος προστασίας τῶν ζώων» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνήγγειλε ὅτι τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς θὰ στήσῃ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κεντρικώτερες πλατεῖες τῆς πόλεως, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς ἑνα Χριστουγεννιάτικο Δένδρου... γιὰ τὰ ζῶα ! Ὅλοι ὅσοι ἔχουν ζῶα, ἔγραψε τὸ ἀνακοινωθὲν πού δημοσίευσε ὁ σύνδεσμος, στίς ἐφημερίδες, δηλαδὴ ἄλογα, σκυλιά, γάτες κλπ., καί τὰ ἀγαποῦν, μπόρουν νὰ τὰ κουβαλήσουν στὸ μέρος πού θὰ στήνονταν τὸ Χριστουγεννιάτικο Δένδρον στὸ ὁποῖο θὰ εἶνε κρεμασμένα κουτιά μὲ διάφορα φαγητά, εἰδικῶς κατασκευασμένα γιὰ ζῶα.

Πολλοὶ θὰ κατακρίνουν ἴσως τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ ζωοφιλία. Ἐντούτοις δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸ προνόμιον τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ Ἰάπωνες μετὰ τὸ Ρωσοϊαπωνικὸ πῶλεμον ἔστησαν ἓνα κολλοσιατὸ μνημεῖο στὰ ἄλογα πού εἶχαν σκοτωθεῖ στὸν εἰματηρὸ αὐτὸν ἀγῶνα.

Ἐπίσης οἱ Γάλλοι μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πῶλεμον ἔστησαν σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Σόμ, ἓνα μνημεῖο στὰ ἄλογα πού εἶχαν σκοτωθεῖ στὸν πῶλεμον καί μάλιστα ἐτοίμασαν νὰ στήσουν καί ἄλλο ἓνα μνημεῖο, γιὰ τὰ σκυλιά τοῦ στρατοῦ πού εἶχαν φονευθεῖ στίς διάφορες μάχες.

Τέλος σὲ διάφορες χώρας τῆς Ἀμερικῆς καί σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, ὑπάρχουν εἰδικὰ ἄστυα γιὰ τὰ ζῶα, πού δὲν εἶνε εἰς θέαν νὰ ἐργασθοῦν. Στὸ Σουτεπούρ τῶν Ἰνδιῶν βρισκεται ἓνα μεγάλο ἄστυ, ὅπου φιλοξενοῦνται περισσότερα ἀπὸ χίλια γέρικα ζῶα, ἔλεφαντες, ἄλογα, μουλάρια, σκυλιά, τὰ ὁποῖα διετέλεσαν ἄλλοτε στὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἰνδικῆς Κυβερνήσεως.

ἈΠΟ ΠΙΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ ἔντομα τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου

Οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονες τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου, ἀφοῦ παιδεύτηκαν ἐξῆ ὀλόκληρα χρόνια, ταξινόμησαν τέλος τὰ ἔντομα πού βρισκονται στὸ ἴδρυμα αὐτὸ καί κατάρτισαν πλήρη κατάλογό τους. Ἡ ἐντομολογικὴ αὐτὴ συλλογὴ, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου, περιλαμβάνει 1.018.000 εἶδη ἐντόμων. Ὑπάρχουν σ' αὐτὴ 325.767 εἶδη χρυσαλλίδων ἀνήκοντα σὲ 41.210 κατηγορίες καί 398 χιλιάδες κολεόπτερα, ἀνήκοντα σὲ 67.300 ποικιλίες. Ἡ μικροτέρα ποικιλία τῆς συλλογῆς αὐτῆς εἶνε τῶν ψευδῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑπάρχουν μονάχα 140, 21 εἰδῶν. Τὸ Βρεττανικὸ Μοσεῖο ἐνισχύθηκε πολὺ στὸν καταρτισμὸ τῆς περιφήμου αὐτῆς συλλογῆς ἀπὸ πολυαριθμους δωρητάς. Μεταξύ αὐτῶν εἶνε καί κάποιος, ὁ ὁποῖος τὸν περασμένον χρόνον, προσέφερε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ 230.000 ἔντομα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 31.130 ἦσαν χρυσαλλίδες, ὅλες ὅμως διαφορετικῆς.

Τὰ πάντα ματαιότης

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν μιὰ μεγάλη ἐφημερίς τοῦ Λονδίνου ἀπηύθυνε στοὺς ἀναγνώστας τὸ ἐρώτημα ποῖα ἀπ' ὅλες τὶς ἐπίσημες προσωπικότητες τῆς Ἀγγλίας εἶνε πιὸ γνωστὴ στὸ λαὸ. Ἡ ἀπαντήσις ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς ἦσαν ὅλες σχεδὸν ἡ ἴδιες. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδος ἐβραβίωναν ὅτι ἡ πιὸ γνωστὴ στὸ λαὸ προσωπικότης εἶνε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύουν καθημερινῶς διὰ τὰ περιοδικὰ καί ἡ ἐφημερίδες.

Πρὸ μερικῶν ἡμερῶν, ὥστόσο, ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας θέλησε, ἓνα βράδυ μετὰ τὸ φαγητό, νὰ πάη μὲ δύο φίλους του σ' ἓνα κινηματογράφον.

Μόλις ἔφτασαν στὸν πρῶτον κινηματογράφον, ὁ πρίγκηψ, σὺν ἀπλὸς ἰδιότης, διευθύνθηκε στὸ ταμεῖο γιὰ νὰ βγάλη τὰ εἰσιτήρια.

Μὰ ὁ ταμίας τοῦ εἶπε ἀπλά : Huse full ! δηλαδή : «Ἡ αἴθουσα εἶνε πλήρης !...»

Φαίνεται πὼς ἐκεῖνον τὸ βράδυ οἱ κινηματογράφοι τοῦ Λονδίνου εἶχαν πολὺ δουλειά, γιατί ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπανελήφθη καί στὸ δεύτερον καί στὸν τρίτον κινηματογράφον πού πῆγαν.

Κανείς ἀπ' ὅσους τοῦς εἶδαν δὲν ὑποψιάστηκε ὅτι ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς νέους ἦταν ὁ πρίγκηψ διάδοχος τοῦ θρόνου. Ὁπόσο αὐτὸς εἶχε ἀναμιχθεῖ μὲ τὸ πλῆθος πού συνωστίζετο μπρῶς ἀπ' τοὺς κινηματογράφους.

Μονάχα τῆ στιγμῆ πού ἔφευγαν ἀπὸ τὸν τρίτον κινηματογράφον, ἓνας ζητιάνος τοῦ εἶπε :

— Πὼς μοιάζετε μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας !

— Ἀλήθεια ! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μοῦ τὸ εἶπαν κα' ἄλλοι αὐτό !

Καί ἔδωσε στὸν ζητιάνον τὰ χρήματα πού κρατοῦσε στὰ χέρια του γιὰ νὰ βγάλη τὰ εἰσιτήρια...

Μιὰ ἐκκλησία ἀπὸ ἓνα δέντρο !

Ἡ πόλις Σάντα-Ράβα, στὴν Καλιφορνια ὑπερηφανεύεται πολὺ γιὰ μιὰ ἐκκλησίαν τῆς ! Κι' αὐτὸ γιατί ὅλα τὰ ὑλικά πού χρειάστηκαν νὰ χτισθῇ ἡ ἐκκλησία αὐτὴ προέρχονται ἀπὸ ἓνα καί ἓνα δέντρο ! Θεμέλια, στέγη, τοῖχοι, ἔσωτερικά στολιδία, ὅλα τελοσπάντων ὅσα χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ γίνη, ἐβγῆκαν ἀπὸ ἓνα γιγάντιον δέντρο κάποιου γειτονικοῦ δάσους. Ἀκούγοντας αὐτό, θὰ φανταστήκατε ἴσως πὼς ἡ ἐκκλησία γιὰ τὴν ὁποία μιλάμε εἶνε κανένα μικρὸ παρεκκλήσιον στὸ ὁποῖο μπαίνουν οἱ περαστικοὶ διαβάτες γιὰ νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους καί νὰ ψιθυρίσουν μιὰ βιαστικὴ προσευχή. Ὁχι, ἡ ἐκκλησία τῆς Σάντα-Ράβα χωραεῖ διακόσους πιστοὺς.

Τὸ δέντρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο πῆραν ὅλα τὰ ὑλικά γιὰ νὰ τῆ χτίσουν ὑψωνόταν στὴν ἀκρὴν κάποιου δάσους, στοὺς πρόποδες ἐνὸς βουνοῦ. Τὸ ὑπελόγιζαν ἡλικίας τοὐλάχιστον ὀκτῶ αἰῶνων. Χρειάστηκαν οἱ ξυλοκόποι μιὰ ἐβδομάδα γιὰ νὰ τὸ φέρουν καί μὴνες ὀλόκληροι πέρασαν ὡς ὅτου τὸ δέντρο αὐτὸ νὰ μεταβληθῇ σὲ δοκάρια, σανίδια, κεραμίδια καί σὲ ὅτι ἄλλο χρειαζόταν γιὰ τὸ χτίσιμον τῆς ἐκκλησίας. Τὸ περιεργὸ ὅμως εἶνε, ὅτι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῆς ἐκκλησίας, περισσεύει μιὰ μεγάλη ποσότης ξυλείας !

Τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Βατικανοῦ

Κανείς ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέρῃ ὅτι τὸ Βατικανό, ἡ ἔδρα αὐτῆ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, ἔχει μετὰ τῶν ἄλλων ἐγκαταστάσεων του, καί ἓνα πολυτελέστατον καί ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄριστον τυπογραφεῖον.

Τελευταία, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Πάπα, τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ ἐπεξετέθη ἀκόμη περισσότερο καί ἐκμοντερνίσθη ἐντελῶς. Τοῦ πρόσθεσαν νέα πατάματα καί κτίρια στὰ ὁποῖα ἐγκατεστάθησαν τελειότατα τυπογραφικὰ μηχανήματα ἡ ἡλεκτρικὸς μοτέρ.

Ὁ Πάπας παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀυτοπροσώπως ὅλες τὶς μεταρρυθμίσεις. Ὅταν ἡ ἐργασίας τελειώσῃ, θὰ προσληφθοῦν στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τυπογραφείου καί γυναῖκες γιὰ νὰ ἐργάζονται στίς λινοτυπικῆς μηχανές. Μονάχα πού ἡ γυναῖκες αὐτῆς θὰ εἶνε καλόγηρες !...